

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δακκάσα κι' έννενηταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρις άς πλέξη.

Δωδέκατος ό Χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών έδρων μας μεταβολή, ένδιαφέρευσα πολύ.

Ρόμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ γ α είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέση—δ έ κ α φ ρ ά γ γ α και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός έδμουσου τελεστη
ετι πολυμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου δευτέρα
και βρώμα και λέρα.

Πούντος πεντακόσα και σαράντα τρία
και για την Κορώνα τόση ρητορεία.

Τρία πουλά
'στέν Βασιληά.

Τρία πουλάκια κελαιδούν 'στό βήμα τό μεγάλο
μέ πόνο 'στέη καρδούλα των και πίκρα 'στό χελάκι,
τό πρώτο Στάης λέγεται και Μαυρομμάτης τάλλο,
τό τρίτο τό καλλίτερο τό λέν Πατροπουλάκη.

'Εκκλειδούσαν κι' έλεγαν μέ θάρρος και τά τρία:-
«Κορώνα κανακάρισσα και πρώτη μας κυρία,
ξύπνα λιγάκι μιά φορά
νά σου τά 'πούμε φανερά.

Εάνησε χαϊδεμένη μας, πού 'πήρες πιά συνήθεια
νά δέχσαι λιβάνι,
και τίγτωσε τατιάκια σου ν' άκούσης τήν άλήθεια,
πού καιει και δαγκάνα.

Όλο μέ κουκουναρί
παχαίνεις τήν φαμίλια,
κι' όταν άκους τόν 'Αρη
φεύγεις σαράντα μίλια.

Χορός και γλέντια νά θωρής
είναι κρυφή χαρά σου,
κι' όλο τόν Μάη καρτερείς
νά πής εις τό λουτρό σου.

Και σάν γυρίσης άπ' εκεί
άξένομαστη και καστρικά,
άχ ! πότε θα ξανάβθ, λές,
και τάλλο καλοκαίρι,
και μ' έννοιας άρχινής κολλαίς
τό δεύτερο καρτιάρι.

Κι' όπότεν νέος Μάιος προβάη
έδω, μάς ξαναλές, κηγαίνουν κι' άλλοι,
και ξαναπής τό φρέσκο σου νά πήρης,
μά μόλις άπ' εκεί ξαναβίβρης
σε πλάνα για τό κριτός άναγούλα,
κι' άμέσως μέ τρεχάματα μεγάλα
δένεις τού ταπεινού σου τά μααούλα
για τρίτη και μακρότερη φευγάλα.

Κάν ένα καλοκαίρι μόνο μινει
έξω 'στέη έξοχήν τής Δεκλείας...
σκέψου Βασιλείον σου πώς δέν είναι
τό ΑΓΞ-λέ-μπεν εκείνου τής Γαλλίας,
πού τό νομίζεις γήν επαγγελίας.

Όλος ό κόσμος έξερει
σάν πής σε ξένα μέση
ότι για 'μάς άδικότα 'μιαίς 'στούς συγγενείς σου
κι' άπ' τής κουβέντας τής κολλαίς βραχνιάει κι' ή φωνή σου.

Τὼν συγγενῶν σου ξέρομε πῶς πέρνεις τὸν ἀέρα
καὶ πλημμυρεῖ τὸ κράτος μας συμπαθειῶν πληθῶρα,
ἀλλ' ἔνα χρόνον κάθισε μονάχα κ' ἔδω πέρα
κ' ἂν πάη τὸ Ρωμαϊκὸν χεῖροτ' ἀπὸ τώρα,
τότε γιὰ πάντα 'στὰ λουτρά τοῦ Αἰε-λέ-μπεν νὰ μείνης
καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ μανίγια
νὰ κυβερνεῖς τοὺς Ἑλληνας καὶ νὰ τοὺς διευθύνῃς
σοκορῶντας παντεσπάνια.

Κ' ἔμεις, Κορῶνα λατρευτή, θὰ κατακαμαρώνομε,
ποῦ 'κάρφωσες τὸν Θρόνον μας εἰς ξένης γῆς ἔδραση,
κ' ἂπ' ἔδω πέρα τακτικά θὰ σὲ καλοπληρώνομε
μὲ καθαρὸ χρυσοῦφι.

Κ' εἰς ἔνα κ' ἄλλον φαφλατά,
ὅπου γιὰ σὲ θὰ μᾶς 'ρωτᾷ,
ἔμεις θὰ λέμε ἐμάθετε
πῶς ἔξω πάντα κάθεται
κ' ἄπεξω βασιλεύει
χωρὶς νὰ ρεμπτελεύη.

Κ' ἂν δὲν τὴν βλέπεις ποτὲ νὰ λάμπη σὰν τὸν ἥλιον

'στῶν φώτων τὸ Βασίλειον,
δὲν πταίει δι' αὐτὸ κανεῖς,
παρὰ καμψόσοι συγγενεῖς,

Ποῦ δὲν ψηφοῦν τὰ λόγια της μὲς' στοὺς Ρωμηοὺς σὰν μένη

καὶ τὸν κουρὸ τῆς κούρου,

μὰ σὰν τὴν 'δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴν πολυχαιδεμένην

μὲ τὸ καλὸ τὴν πλάνου,
κ' ἄμεσως μὲ πολὺτιμον τὴν καθαρίζουν σάπανα,
πέρνουν κ' ἔξω σημάσιον τὰ τόσα της παρὰπανα,
καὶ τότε παραχοῦμα
τὸ κράτος πάει πρῶμα.

Γιὰ τοῦτο πρέπει πάντοτε νὰ πίνη καὶ νὰ τρώγη

μὲ τὸ συγγενολόγι,
νὰ τὴν ἀκοῦν ἀπὸ κοντὰ
καὶ νὰ τῆς λένε «γὰλὲ μπουρντά,»
κ' εἰς ἔνα κ' ἄλλον δυνατὸ
αὐτὴ νὰ λέη τὸ καὶ τὸ.

'Ἀλλοιῶς ἂπ' ἔδω πέρα
μ' ὅσα κ' ἂν τοὺς εἰπῇ
δὲν εἶναι προκοπὴ
καὶ πέφτομε 'στὴν ξέρα.

Σεινάμενη κουνάμενη μὲ τὴν 'λακάδα βγαίνεις
σεργιάνη 'στὴν Ἀθήνα,
καὶ κάποτε 'στὸν Ναύσταθμο κμαρωτὴ πηγαίνεις
νὰ 'δῆς τὴν Μ π ο υ μ π ο υ λ ί ν α.

Μὲ τούτῃ τὴν ἐξέφωσα θὰ ταξειδεύῃς τώρα,
κυρὰ σουλατασόρα,

κ' εὐὰν εὐοῖ ἐκεκλιτωτο συμπάλλου πατριώται,
μὲ τούτῃ θὰ θυμασῶμε καὶ Γερμανὸν καὶ Ρωσσο,
κ' ἴδαι μεγάλοι καὶ μικροὶ θὰ ξεφανίσουν τότε:
«ὃ τῆς Ἑλλάδος συγγενῆς μᾶς 'πέρασε 'στὸ λούσο»

Γ' αὐτὰ κ' αὐτὰ τὰ τρόπαια καὶ τὰ καμώματα σου
βλοῦς τοὺς θέλεις δούλους σου γονατιστοὺς 'μπροστά σου
νὰ σοῦ φωνάζουν ἄ φ ρ ε ι μ καὶ νὰ σὲ θυμαρίζουν,
κ' ἂν μὲς' στοὺς τοὺς κόλακας ποῦ 'μπρός σου γονατίζουν,
'βρεθῇ καὶ κάποιος νὰ σοῦ πῇ δὴδὸ λόγους ἀληθεῖς
χολιζαίεις παρευθῆς,
καὶ τότε τὴν ἀδράναιον τὴν ὕψηλὴν ἀφίνεις
καὶ μὲ θυμὸ τὴν πόρτα σου κατὰμουτρα τοῦ κλείνεις.

**'Στὸ παρλαμένο σιωπή,
κανεῖς δὲν ξέρει τί νὰ 'πῇ.**

Τέτοια 'στὸ βῆμα κελαιδοῦν τὰ τρία τὰ πουλιὰ
κ' ἴδου τ' ἀκοῦνε χάσκοντας χωρὶς νὰ ποῦν μιλιὰ,
ἀλλ' ὅμως ἀπὸ μέσα των ἐτραυλίσιαν καμπόσοι:
«αὐτὰ θὰ 'λέγομαι κ' ἔμεις τὰ πρῶτα κουφαρόνια,
μὰ καὶ μαζί μας τρώομε τὸ Στέμμα μὴ θυμώση
κ' ἔτσι δὲν γίνομε ποτὲ τοῦ κῆπου τοῦ παγώνια.

Κ' ἔνας Κορδοναροῦμπαρος καὶ πρὶν ρεπουμπλικάνος
εἰς τῶν πουλιῶν ἀπηντησε τὰ λόγια τὰ μικρὰ
μὲ μὴ φωνὴ σὰν νάτανε γέρου κορῶνου κρεῖ.

Κ' ἐγέλασε μ' αὐτὸ τὸ κρᾶ τοῦ πρὶν κοκανοσκοῦφη
ὁ κόσμος ὁ πολὺς,
καὶ τὸν μελένιο λόγο του τὸν ἤλιαν μονορούφι
τὰ τζάκια τῆς Ἀβήης.

Μὰ τοῦλαε κ' ὁ Φασουλῆς : «κρήνη ρεπουμπλικάνε
τοῦμα 'στὸ Στέμμα κάνε,
κ' ἴπερ αὐτοῦ τρεῖς καὶ πέτα πᾶν πουλι
ἂν καὶ τὰ κελαιδῆματα θαρρῶ πᾶς πᾶν 'στὰ κούφια,
καὶ πῶ καλὰ νὰ 'βούλωναν τὸ στόμα των πολλοί,
ποῦ κρύβουν μὲς 'στὴν τσέπη των τὴν κόκκινη τὴν σκούφια»

**'Ὅλος ὁ κόσμος 'στὸ φτερὸ
γιὰ τὸ σμυβὰν τὸ σεβαρὲ.**

Κ' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ Στέμμα του τιμᾷ καὶ προσκυνεῖ,
εἶδε τοὺς τρεῖς νὰ ξεπετοῦν εἰς ὕψος δυσανάβατον,
κ' ἄνιστατο κ' ἔξιστατο, κ' ἀντίχισε φωνή:
«εὐλογημένοι τρεῖς φοραῖς τὸ παρασμένον Σάββατον,
ἔσπερα πολυθύμητος καὶ μία τῶν Σαββάτων,
ποῦ τῆς Κορῶνας τάψαλαν μὲ τὸν βαρὸ χαβὰ των».

Καὶ πῶρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον καὶ μέχρι τοῦ Μαλέα
δούλοι κ' ἑλευθέρου βοοῦν «χαρὰ 'στὸν Βασίλει,
ποῦχε κ' ἀνθρώπους κάποτε νὰ θέλουν τὸ καλὸ του
καὶ μὲ ψευτολογήματα δὲν πέφνουν τὸ μαλιὸ του.

»Μακάρι κ' ἄλλοι νᾶφιναν λιβανωτοὺς κ' ἐγκώμια
καὶ τέτοια κολοκῆθια,
κ' ὀρθὰ κοψτὰ καὶ φανερὰ καθὼς τοὺς τρεῖς παρόμοια
νὰ σοῦξουν τὴν ἀλήθεια.

«Χαρὰ 'στοὺς τρεῖς ἀθητινοὺς.. χαρὰ 'στὸν Μαυρομάγα,
ποῦ γιὰ καιρὸ δὲν θὰ γενῇ δεκτὸς μὲς 'στὸ Παλάτι,
καὶ θ' ἀπομένη μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.